

Arrest

nr. 310 619 van 31 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41 / 8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 december 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 14 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

U, S.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Ada Akhunzada, district Behsud, provincie Nangarhar. U bent tot de zesde

graad naar school geweest en daarna hielp u uw vader in de winkel. U was ook een vrijwillige gezondheidswerker in het dorp.

Na nieuwjaar was er politie aanwezig in het park naast de moskee om de veiligheid te garanderen. In de late avond kwamen de taliban naar de bazaar en ze hingen hun vlag op bij de moskee en schoten verschillende keren in de lucht. Uw vriend, H.(...) T.(...), belde u op om te vragen of alles oké was. U vertelde wat er net gebeurd was en uw vriend adviseerde u om de winkel te sluiten. De volgende dag ging u zoals gewoonlijk naar uw winkel en u kreeg toen telefoon van S.(...) K.(...) die u beschuldigde van spionage voor de overheid. Hij zei dat iemand had gezien dat u het districtshuis had gebeld en de politie informeerde over de taliban vlag aan de moskee. Hij vertelde u dat de politie, nadat ook de taliban de bazaar verlaten hadden, de vlag weggehaald en verbrand hebben. U probeerde hem te overtuigen van het feit dat u hier niet bij betrokken was, maar hij geloofde u niet en zei dat u gestraft zou worden.

S.(...) K.(...) was een bekende sterkhouders in de regio, dus u was heel angstig. U belde uw vader op om hem te informeren en hij adviseerde u om de winkel open te houden tot de namiddag. Er werd daarna besproken dat uw vader de volgende dag naar de malik (i.e., dorpshef) zou gaan om alles uit te leggen, zodat hij met de taliban zou kunnen praten. Echter, rond 22u30 of 23u die avond ontving u opnieuw een telefoon van S.(...) K.(...). Hij vertelde u dat ze nu 100% zeker waren dat u de spion was die verantwoordelijk was voor de tussenkomen van de overheid. U probeerde hem opnieuw van uw onschuld te overtuigen, maar hij geloofde u niet en bleef u bedreigen met de dood. S.(...) gaf u daarna drie opties; ofwel moest u de volgende dag de taliban vlag naar de bazaar brengen en uw loyaliteit naar de taliban publiekelijk uitspreken, ofwel moest u zich presenteren bij hun rechtbank, ofwel moest u witte kleren kopen die zouden gebruikt kunnen worden om uw dode lichaam in te begraven.

Uw vader zei dat hij tijdens de nacht het huis zou bewaken en in de vroege ochtend naar de malik zou gaan. De malik vertelde hem die ochtend dat er twee grote problemen waren; enerzijds werd u verdacht van spionage voor de overheid en dat is in de ogen van de taliban een grote misdaad en anderzijds werd hun vlag niet gerespecteerd en dat vergeven ze niet. De malik concludeerde dat de taliban dus niet zouden luisteren en hij adviseerde uw vader om u weg te sturen om uw leven te redden. Uw vader was erg teleurgesteld na dit gesprek met de malik, maar er werd besloten dat de gevaren te ernstig waren en uw vader regelde uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in de eerste maand van het jaar 1400 (i.e., maart-april 2021) en was 8 à 9 maanden onderweg. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk naar België waar u aankwam op 12/12/2021. Op 14/12/2021 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Toen de taliban merkten dat de winkel gesloten was, gaven ze een brief aan de moellah van de moskee en hij bezorgde dit aan uw vader. In die brief stond dat u spioneerde voor de overheid en gedood zou worden. Ongeveer een jaar geleden werd uw vader door de taliban gezien in de bazaar en hij werd toen geslagen door de taliban en gevraagd naar uw verblijfplaats. De dorpelingen zijn toen tussengekomen. Uw vader besliste daarop dat ook uw broer het land moest verlaten en hij is nu in Turkije.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, een document in verband met de verkoop van uw winkel, een dreigbrief van de taliban, documenten in verband met uw scholing in België (2) en een medisch document. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: de taskara van uw vader, uw vrouw en uw drie kinderen, documenten in verband met uw vaccinatie job (3), foto's van uw vader (5) en foto's van uw job bij het vaccinatiecentrum (2). U dient verder ook een vertaling in van uw taskara, het document in verband met de verkoop van uw winkel en de dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste wenst het CGVS te wijzen op uw verblijf in Bulgarije. Vooreerst wenst het CGVS op te merken dat u in Bulgarije verklaarde minderjarig te zijn. U gaf daar namelijk 2/04/2004 als geboortedatum aan (zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee geeft u toe dat u daar een verkeerde leeftijd heeft gegeven omdat u enerzijds van andere mensen gehoord had dat u anders in de gevangenis zou gestoken worden en dat uw procedure langer zou duren als volwassene en anderzijds omdat u in Bulgarije niet wilde blijven (CGVS, p. 5). U geeft hierbij dus aan dat u de Bulgaarse asielinstanties op intentionele wijze heeft proberen te misleiden wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, met name Bulgarije,

Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk (DVZ, punt 22, 24, 37; CGVS, p. 6). Het feit dat u naliert om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Ten tweede slaagt u er ook niet in om uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het gedrag van de taliban. U geeft aan dat er in uw regio enkel een aanwezigheid van de overheid was bij specifieke gebeurtenissen (bv. een hoge functionaris die de regio bezoekt, bij verkiezingen enz.; CGVS, p. 9). Tijdens de uiteenzetting van uw problemen geeft u aan dat de politie rond de periode van nieuwjaar in het gebied aanwezig was ter bescherming (CGVS, p. 10). U verklaart verder dat de taliban tijdens deze periode hun vlag bij de moskee in de bazaar uithingen en verschillende schoten afvuurden (CGVS, p. 14). Dit lijkt een eerder risicovolle actie, wetende dat de politie op dat moment in de regio aanwezig waren. Hierover verder bevraagd, geeft u aan dat de politie enkele dagen voor het incident aanwezig waren in de regio, maar er al niet meer waren toen de vlag opgehangen werd (CGVS, p. 14). Dit verschilt echter van uw eerdere verklaring waar u duidelijk aangaf dat de politie daar toen wel degelijk aanwezig was (CGVS, p. 10).

Het is hierbij ook vreemd dat u aangeeft dat u specifiek beschuldigd werd van het doorgeven van deze informatie aan de politie (CGVS, p. 10); als de taliban namelijk op een openbare plek publiekelijk schoten lossen en een vlag ophangen, kan eender wie de politie hiervan op de hoogte gebracht hebben. U geeft bovendien aan dat een dorpsgenoot van u de schoten hoorde en u opbelde vanuit zijn huis, dus er kan vanuit gegaan worden dat de schoten ook een stuk verder dan de bazaar hoorbaar waren (CGVS, p. 7, 10, 15). De politie zou het bovendien ook gewoon zelf gehoord kunnen hebben, tenminste als ze in de regio aanwezig waren (zie supra). U geeft hieromtrent aan dat u beschuldigd werd omdat iemand u had zien bellen (CGVS, p. 10), maar dit verandert niets aan bovenstaande bemerking; er zullen wel meer mensen gebeld hebben of gebeld geweest zijn bij het horen van de schoten.

In dit kader is het ook vreemd dat u tweemaal op één dag opgebeld werd door S.(...) K.(...). Enerzijds gaf u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat dit een van de belangrijkste personen was van de taliban in uw regio (CGVS, p. 9-10), waardoor het vreemd is dat hij zich zou bezighouden met het telefonisch bedreigen van dorpingen. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat hij u, door het plegen van deze telefoontjes, op de hoogte bracht van hun verdenskingen aan uw adres én u op deze manier ook waarschuwde en de kans bood om van hen weg te vluchten. Dit is hier dus opnieuw een vreemde actie van de taliban. Indien ze u hier werkelijk van verdachten, zouden ze ook kunnen wachten tot de overheidsaanwezigheid opnieuw verdwenen was om u dan op te pakken of te doden in plaats van u de kans te bieden om weg te vluchten of de overheid te contacteren.

U legt hier dus vreemde verklaringen af omtrent de gedragingen van de taliban waardoor er twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast zijn ook de verklaringen over uw eigen gedrag vreemd te noemen. Zo geeft u aan dat u twee dreig telefoons kreeg van een belangrijk lid van de taliban én dat hij tijdens de tweede telefoon heel duidelijk dreigde dat ze u zouden doden (CGVS, p. 11). Toch geeft u aan dat u die nacht gewoon thuis spendeerde (CGVS, p. 11, 18). U zegt dan wel dat u zich verstopte in een kamer in uw huis met oude en ongebruikte spullen en dat uw vader de wacht hield, maar indien de taliban u in uw huis zouden komen zoeken, zouden ze vermoedelijk wel alle kamers doorzoeken en zou u dus relatief eenvoudig te vinden én te overmeesteren zijn. Het is hierbij dus uiterst bevreemdend dat u ervoor zou kiezen om in uw eigen huis te blijven in plaats van u ergens anders te verbergen in afwachting van het gesprek met de malik.

Ook uw verklaringen over het gedrag van de malik zijn niet eenduidig. U geeft initieel aan dat de malik problemen van dorpingen zou bespreken met de taliban om een oplossing te vinden (CGVS, p. 9). U haalt hierbij - als voorbeeld van een door de malik te bespreken probleem - aan dat de malik bijvoorbeeld zou vragen aan de taliban om een voormalige overheidsmedewerker die besloot om zijn collaboratie stop te zetten, niet te benaderen. Echter, tijdens de uiteenzetting van uw problemen geeft u aan dat uw vader na dit gesprek teleurgesteld was omdat 'de malik een negatief antwoord had gegeven op zijn vraag' (CGVS, p. 12). U suggereert hier dus dat de malik niet wilde bemiddelen bij de taliban en dat hij u in plaats daarvan adviseerde om de plaats te verlaten. Dit druist dus in tegen de verklaring die u eerder deed in verband met de contacten tussen de malik en de taliban. Gevraagd naar de reden dat de malik niet wilde bemiddelen bij uw probleem, geeft u daarop echter aan dat de malik wel van plan was om naar de taliban te gaan, maar dat hij tegelijk ook adviseerde om u weg te sturen (CGVS, p. 18). Dit is echter een verschillende uitspraak dan degene die u tijdens de uiteenzetting van uw problemen deed, met verwijzing naar een "negatief antwoord". Dat u hier geen eenduidige verklaringen over kan afleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte wenst het CGVS ook in te gaan op uw verklaringen over de gebeurtenissen achteraf. U geeft aan dat uw vader, ongeveer een jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, ernstig geslagen werd door de taliban. Ze zouden toen ook gevraagd hebben waar u was (CGVS, p. 19). U dient vijf foto's in van uw gewonde vader. Deze foto's tonen op zichzelf weinig aan – de afgebeelde persoon kan namelijk gewond geraakt zijn op gelijk welke wijze. U voegt toe dat uw vader, na dit incident, besloot om ook uw broer het land te doen verlaten. Hij zou zich nu in Turkije bevinden (CGVS, p. 19-20). Toen er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud echter gevraagd werd wie er op dit moment nog in uw huis in Afghanistan woonde, antwoordde u: 'Mijn familie nog steeds, ze blijven in dat huis, maar mijn vrouw blijft soms bij haar ouders.' (CGVS, p. 5). U haalde hierbij niet aan dat uw ene broer Afghanistan ondertussen ook verlaten had. Bovendien haalde u bovenstaand incident en het daar uitvloeiende vertrek van uw broer ook niet spontaan aan tijdens de uiteenzetting van uw problemen. Zelfs niet toen er specifiek gepeild werd naar gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Aangezien u ook niets van documenten indient omtrent het vertrek van uw broer en u verder ook niet eens kan aangeven of uw broer bedreigingen ontvangen heeft (CGVS, p. 20), komt u hier niet verder dan een blote bewering. Dat u hier verklaart dat uw vader u niet vertelde over de omstandigheden waardoor uw broer het land diende te verlaten, is uiterst bevreemdend. Er kan van een verzoeker namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Dat u zich niet informeerde over de situatie en problemen van uw broer, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u deze zaken bovendien niet spontaan aanhaalde, doet hier het vermoeden rijzen dat u uw asielrelaas aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt en wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovenstaande zaken maken dat u de beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk weet te maken.

Ten derde wenst het CGVS hier ook in te gaan op uw verklaringen omtrent uw activiteiten als gezondheidswerker. Uit uw verklaringen blijkt dat u een vrijwillige gezondheidswerker was in het dorp en dat er een gezondheidspost was in uw huis. U gaf hier medicijnen aan dorpelingen en nam daarnaast ook deel aan vaccinatiecampagnes waarbij u samenwerkte met vaccinateurs en hen bijstond (CGVS, p. 6; zie map 'Documenten': opmerkingen advocaat). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle gezondheidspersoneel te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd (cfr. infra).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, noch tijdens uw interview bij DVZ, noch tijdens de uiteenzetting van uw problemen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, spontaan sprak over problemen of een vrees omtrent dit vrijwilligerswerk (CGVS, p. 10-12; DVZ, punt 12, CGVS vragenlijst, punt 5 en 7). Pas toen er tijdens uw persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd werd of er nog andere redenen waren waarom u Afghanistan verliet, gaf u aan dat u tijdens vaccinatiecampagnes lastig gevallen werd door Daesh (CGVS, p. 12). Dit was toen pas de eerste keer dat u dit aanhaalde, waardoor er bij voorbaat al twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Geconfronteerd hiermee, geeft u aan dat u niet tevreden was over uw vorige interview en dat u daar over uw problemen wilde praten, maar dat ze u daar niet toelieten om over uw problemen te praten (CGVS, p. 20). Nochtans blijkt uit uw DVZ verslag dat u uitgebreide verklaringen heeft afgelegd omtrent uw problemen (CGVS vragenlijst, punt 5) en dat u op de vraag 'Hebt u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen gehad met: a) Uw autoriteiten? b) Medeburgers? c) Problemen van algemene aard?' driemaal 'nee' antwoordde (CGVS vragenlijst, punt 7). Bovendien werd er bij het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepeild naar uw eerdere interviews en daar gaf u aan dat deze goed verlopen zijn (CGVS, p. 2). Er werd hier ook specifiek gevraagd of u er alle redenen heeft kunnen geven waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende, en daarop antwoordde u 'ja'. Uw verklaring omtrent de reden voor deze ommissie is dus geenszins afdoende.

Ook is het zeer opvallend dat u eerst Daesh aanhaalt als verantwoordelijke voor de problemen hieromtrent, maar dat u even later spreekt over de taliban (CGVS, p. 12). U geeft hierbij aan dat u Daesh en de taliban niet van elkaar kan onderscheiden, maar dat ze u allebei lastig vielen (CGVS, p. 12). Het is uiterst bevreemdend dat u hier aangeeft dat u de taliban en Daesh niet uit elkaar zou kunnen houden. Dit zijn namelijk twee verschillende groepen die in bloedig conflict met elkaar staan. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u helemaal niet sprak over een aanwezigheid van Daesh in uw regio toen u gevraagd werd naar de veiligheidssituatie in uw regio (CGVS, p. 8). Dat u al geen eenduidige verklaringen kan afleggen over

de specifieke actoren van deze beweerde vervolging, is uitermate vreemd en doet verdere twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt weinig aannemelijk. U geeft namelijk slechts een vage en weinig geïndividualiseerde beschrijving van de problemen die u zogezegd meemaakte. Zo verklaart u: 'Tijdens de vaccinatiecampagnes werden we ook lastig gevallen door Daesh, maar de dorpsgenoten hielpen ons.' (CGVS, p. 12). Gevraagd om dit uit te leggen, geeft u aan dat Daesh jullie niet toeliet om vaccinaties aan kinderen te geven omdat dat niet toegelaten is in de religie. Daarna spreekt u over problemen in afgelegen regio's of dorpen waar er collega's geslagen werden of problemen kregen. U haalt hierbij een incident aan waarbij er een groot probleem was in de regio, nadat er een programma van familieplanning was geïntroduceerd en de vrouwen leerden hoe ze een zwangerschap konden vermijden (CGVS, p. 12). U spreekt hierbij echter niet over persoonlijke bedreigingen, maar enkel over bedreigingen in de regio. Op de vraag of u een persoonlijk probleem kende hierdoor, geeft u dan aan dat uw vader door de dorpsouderen en de moellah gewaarschuwd werd over uw werk. Ze zouden aan uw vader meermaals de boodschap gegeven hebben dat hij aan u zou moeten vragen om te stoppen met deze collaboratie met de publieke gezondheid en vaccinaties (CGVS, p. 12-13). U voegt toe dat ze dit altijd zeiden tegen uw vader. U lijkt zelf niet zwaar aan deze beschuldiging getild te hebben. Zeker aangezien u aangeeft dat u deze job ongeveer 7 of 8 jaar heeft kunnen uitvoeren, klaarblijkelijk zonder noemenswaardige persoonlijke problemen (CGVS, p. 13). Als u in het verleden nooit problemen gekend heeft omwille van deze activiteiten – en dat in een regio met aanzienlijke taliban aanwezigheid –, dient de vraag hier gesteld worden waarom u hier, na terugkeer, plots wel problemen van zou ondervinden.

In dit kader dient opgemerkt te worden dat u ook geen informatie heeft over de situatie van uw collega's. U noemt vlot drie collega's uit uw dorp op, maar op de vraag of ze nog in het dorp wonen, geeft u aan dat u geen contact meer heeft met hen en dat u dus niet weet of ze daar zijn of niet (CGVS, p. 14). Nochtans staat u nog steeds in contact met uw familie in Afghanistan én wonen die nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS, p. 5-6). Indien de taliban – of Daesh – bepaalde vervolgingsfeiten zouden gepleegd hebben ten aanzien van een – of meerdere – van uw collega's, zou men u dit zeker willen vertellen, gezien uw eigen profiel in deze. Het is bovendien vreemd dat u dit zelf ook niet lijkt nagevraagd te hebben bij uw familie. Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asiolverzoek. Dat u zich niet informeerde naar het lot of de situatie van uw collega's, wijst hier opnieuw op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte wenst het CGVS op te merken dat u ook geen originele documenten indient omtrent uw werkzaamheden als gezondheidswerker. Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is. U dient dan wel twee foto's in van uw job bij het vaccinatiecentrum, maar deze tonen enkel een groep mensen aan die zich voor een gebouw bevinden. Een bepaalde tewerkstelling of bepaalde problemen kunnen deze foto's dan ook geenszins aantonen.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u een vrees voor vervolging louter omdat u werkte als gezondheidswerker, niet aannemelijk kan maken.

Ten vierde haalt u ook een vrees aan omwille van het feit dat u in een Europees land gewoond heeft. U verklaart dat ze u zullen beschouwen als een ongelovige omdat u in een ongelovig land heeft verbleven (CGVS, p. 21). Echter, uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Hierover wordt infra meer in detail geargumenteed bij de bespreking van uw nood aan subsidiaire bescherming.

Ter volledigheid wenst het CGVS hier nog te wijzen op het feit dat uw advocaat na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities heeft overgemaakt. Deze hebben echter geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's die u indient vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband. Dat u een winkel had in Afghanistan, die naderhand verkocht werd en waarvan u een document indient, wordt hier niet betwijfeld. Het medisch document dat u indient, is omtrent problemen die u kende in Bulgarije en is aldus niet gerelateerd aan uw asielrelaas (CGVS, p. 20). Ook de documenten die u indient omtrent uw verblijf en scholing in België zijn niet gerelateerd aan uw asielrelaas. De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er

sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, §2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot het verwijt van de commissaris-generaal dat verzoeker zich in Bulgarije voordeed als minderjarige, stelt verzoeker dat hij slechte adviezen van landgenoten opvolgde om detentie in Bulgarije te vermijden.

Wat de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban betreft, blijft verzoeker bij zijn versie dat de voormalige autoriteiten in de regio aanwezig waren, maar op de dag waarop de schoten werden afgevuurd niet meer aanwezig waren omdat zij zich na de newroz-festiviteiten hadden teruggetrokken.

Verzoeker verduidelijkt dat hij specifiek werd geviseerd en als spion werd aanzien omdat de taliban hem ten tijde van de gebeurtenissen hadden zien telefoneren met T., waardoor de taliban dachten dat hij de autoriteiten had ingelicht. De winkel van verzoeker bevond zich bovendien vlakbij de plaats waar de vlag werd verbrand.

Naar aanleiding van de vraag waarom S. K. hem eerst telefonisch bedreigde en hem zo de kans gaf te ontsnappen, stelt verzoeker dat hij dit niet kan uitleggen, maar dat dit steeds de handelwijze was van de taliban om de burgers vooraf te bedreigen.

De vaststelling van de commissaris-generaal, dat verzoeker thuis is gebleven in plaats van zich elders te verbergen in afwachting van het gesprek met de maliks, stelt verzoeker dat hij zich nergens elders kon verbergen en zijn buurman een lijfwacht voor zijn huis had waardoor verzoeker zich veilig voelde.

Met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker beschreven gedragingen van de maliks, waarbij zij weigerden verzoeker te helpen, stelt verzoeker dat zij niet voor elk probleem een oplossing vinden en dat zij daarom aan zijn vader hadden geadviseerd om hem uit Afghanistan te laten vertrekken.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet spontaan had verteld dat zijn broer Afghanistan had verlaten, stelt verzoeker dat hij bij de vraag over zijn familieleden enkel dacht aan zijn vrouw en zijn ouders en dat hij pas later, toen de *protection officer* een vraag stelde over de gebeurtenissen sinds zijn vertrek uit Afghanistan, verklaarde dat zijn vader geslagen was en daarom werd besloten ook zijn broer te laten vluchten. Verzoeker vult hierbij aan dat zijn broer thans Turkije heeft verlaten en zich in Londen bevindt.

Naar aanleiding van zijn functie als gezondheidswerker benadrukt verzoeker dat de problemen die hij daardoor kende niet de reden vormde waarom hij zijn land heeft verlaten. Hij benadrukt dat het wel degelijk de beschuldigingen waren van de taliban dat hij een spion was, die de aanleiding vormden voor zijn vertrek en dat hij daarom de problemen omwille van zijn werk niet vermeldde. Enkel toen de *protection officer* hem vroeg of hij nog andere problemen had ondervonden, vermeldde hij de problemen omwille van zijn werk. Verzoeker verduidelijkt dat de taliban wilden dat hij stopte met dit werk omdat hij condoms, anticonceptiepillen voor vrouwen en medicijnen uitdeelde.

Omdat Daesh in zijn bijzijn één van zijn collega's had geslagen, vernoemde verzoeker Daesh, terwijl de taliban de controle hadden en alomtegenwoordig waren. Verzoeker wijst er wel op dat hij documenten neerlegde in verband met zijn tewerkstelling die enkel worden betwist omdat het kopieën zijn en omdat er veel corruptie heerst in Afghanistan.

Wat zijn vrees omwille van verwestering betreft, citeert verzoeker een uittreksel uit het rapport van Nansen van 2021 betreffende de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan en uit de EASO Country Focus Afghanistan van 2022. Verzoeker stipt aan dat hij bijna 2 jaar in België verblijft en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in oktober 2022 een Afgaanse vluchteling erkende op basis van verwestering en daarbij de factoren aanhaalt waarmee rekening dient te worden gehouden. Onder verwijzing naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift stipt verzoeker aan dat hij een opleiding staatsburgerschap en Franse taalcursussen heeft gevolgd en dat hij zowel in 2022 als in 2023 heeft gewerkt. Volgens verzoeker loopt hij bij terugkeer het risico om als verwesterd te worden beschouwd, te worden gemarteld en gedood.

Inzake de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft. Hierbij haalt hij een EASO-rapport aan van november 2021 waarin wordt gesteld dat het onmogelijk is de situatie in Afghanistan te beoordelen en een EASO-rapport van april 2022 waarin wordt bevestigd dat er nog steeds onzekerheid bestaat. Verzoeker haalt internetartikels aan van *Reporters sans frontières* en *Le Monde* van februari 2023, die hij ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, waarin de onderdrukking van de media in Afghanistan en de crisis binnen de *de facto*-talibanregering wordt belicht. Uit een vernietigingsarrest van de Raad van maart 2022 leidt verzoeker af dat de tegenpartij had moeten onderzoeken of er persoonlijke omstandigheden waren die het risico op slachtofferschap van het willekeurige geweld zouden kunnen vergroten. Nochtans, zo besluit verzoeker, werden hierover geen vragen gesteld. Er werd volgens hem ook geen analyse gemaakt van zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar. Op basis van de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 stelt verzoeker dat hij afkomstig is van een problematische regio in Afghanistan.

Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, wijst verzoeker op een informatie van het Wereldvoedselagentschap en Human Rights Watch uit 2022 waarin wordt gewezen op een risico op hongersnood. De verwerende partij betwist de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan niet, zo vervolgt verzoeker, maar er wordt gesteld dat dit niet binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet valt. Naar het oordeel van verzoeker is de humanitaire crisis wel degelijk het gevolg van het handelen van specifieke actoren. Hierbij wijst verzoeker op het gegeven dat bepaalde informatiebronnen, die belangrijk waren voor de productie van COI uit Afghanistan, gestopt zijn met hun publicaties waardoor er momenteel geen conclusies kunnen worden getrokken.

Vervolgens stelt verzoeker dat de huidige crisis gedeeltelijk te maken heeft met de droogte, maar dat ook deze droogte politieke oorzaken heeft omdat oorlogen de landbouwininstallaties hebben verwoest en het areaal voor de papaverteelt is verdrievoudigd. Op basis van een rapport van Human Rights Watch stelt verzoeker dat door de machtsovername de internationale hulp werd afgesneden. De taliban persen voedsel en geld af van de dorpelingen en het beleid berooft vrouwen van hun baan. Verzoeker leidt hieruit af dat de humanitaire crisis het directe en indirecte gevolg is van specifieke acties van actoren. Volgens verzoeker bevestigt de Raad dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze beschreven in het arrest Sufi en Elmi van het EHRM en dat de elementen waarop het Hof zich heeft gebaseerd om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, momenteel ook aanwezig zijn in Afghanistan.

Verzoeker besluit met het standpunt dat hij omwille van verwestering het risico loopt om door de taliban te worden ontvoerd, gemarteld en zelfs gedood en dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft verricht.

2.2. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel van de website “*The Conversation*” van 8 februari 2022 betreffende de hongersnood in Afghanistan, een artikel van de website van “*Le Monde*” van 7 januari 2022, een internetartikel van RSF van 23 februari 2023, een artikel van “*Le Monde*” van 14 februari 2023, een getuigschrift van de inburgeringscursus van 3 juni 2022, een getuigschrift van taalopleiding van 4 mei 2022 en arbeidsovereenkomsten (Verzoekschrift, bijlagen 2-11).

2.3. Op 18 maart 2023 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 18 maart 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.4. Verzoeker diende op 26 maart 2024 per J-box een aanvullende nota in waarbij hij een reeks documenten voegde betreffende zijn tewerkstelling in een vaccinatiecentrum in Afghanistan. Als bijlagen voegde hij een waarderingsbrief van het Ministerie van Volksgezondheid met vertaling, een certificaat van voltooiing van de vaccinatie-niveaus met vertaling, foto's met de collega's en van de kliniek, een aanstellingsbrief van de gevolmachtigde voor M., een verklaring van de erfgenaam voor M. en een aanstellingsbrief voor de gevolmachtigde van A. met vertaling (Aanvullende nota verzoeker 26 maart 2024, bijlagen 1-6).

2.5. Verzoeker legde ter terechtzitting nogmaals een aanvullende nota neer met ‘nieuwe’ elementen, met name een verklaring van zijn leerkracht Frans van 14 maart 2022 en getuigenissen van zijn werkgever T. H. bij E. B. van 26 maart 2024 en zijn collega A. S. bij E. van 23 maart 2024 (Aanvullende nota verzoeker 28 maart 2024, bijlagen 1-3).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

In zijn middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste

zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 december 2022, nr. 255.148).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde Afghaan van Pashtoun-origine te zijn en afkomstig te zijn uit het district Behsud in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 februari 2022, persoonsgegevens). Hij koppelde zijn vrees voor vervolging door de taliban aan een incident dat hij meemaakte vanuit de winkel in de bazaar waar hij werkte, waarbij de taliban naar de moskee kwamen, hun vlag ophingen en in de lucht schoten (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 25 april 2022). Verzoeker zette tijdens zijn persoonlijk onderhoud uiteen dat het incident zich voordeed rond de periode van Newroz (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 10-11). Naderhand zou het leger gekomen zijn en de vlag van de taliban in brand gestoken hebben (*Ibid.*). Verzoeker werd de volgende dag opgebeld door S. K. en beschuldigd van spionage (*Ibid.*). Bij thuiskomst besprak verzoeker het incident met zijn familie (*Ibid.*). Zijn vader zou de maliks raadplegen, maar die reageerden negatief op de vraag van zijn vader om te bemiddelen waarna verzoekers vertrek uit Afghanistan werd geregeld.

5.1.3. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn middel de vaststelling, dat verzoeker zich in Bulgarije na slecht advies van landgenoten als minderjarige had uitgegeven (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, schrijven Dublin Unit Bulgaria, 21 februari 2022) en de vaststelling dat hij in de overige Europese landen die hij passeerde geen verzoek om internationale bescherming indiende, geenszins weerlegt. De overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande vormen echter geen determinerend motief om verzoeker internationale bescherming te weigeren. Verzoeker tracht zijn gedragingen te rechtvaardigen door te wijzen op het feit dat hij detentie wilde ontlopen. Dit ontslaat hem echter niet van zijn verantwoordelijkheid om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Zeker in het geval van verzoeker, die ondertussen 30 jaar oud is (*1994), gehuwd is, en vader is van twee kinderen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij minder lichtzinnig te werk gaat dan zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Bulgarije plots tien jaar (*2004) jonger voor te doen en gebruik te maken van een andere naam. De commissaris-generaal kan op basis van het gegeven dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en het gegeven dat hij een tweetal maanden door Europa reisde alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, twijfels koesteren bij verzoekers algehele geloofwaardigheid.

5.1.4. In zijn middel is verzoeker van oordeel dat zijn verklaringen betreffende de aanwezigheid van de diensten van de voormalige Afghaanse overheid in zijn dorp niet tegenstrijdig zijn.

Op basis van de gegevens van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn relaas over de vervolgingsfeiten op het Commissariaat-generaal aanvatte met een situatieschets waarbij hij aangaf dat rond de periode van newroz veel volk naar de moskee en het nabijgelegen park kwam met het oog op *sightseeing*, waardoor er ook veel politie aanwezig was om de veiligheid te waarborgen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 10). Verzoeker verklaarde ook dat hij zijn winkel dan langer openhield omdat er veel mensen van buitenaf afkwamen die dan hun

boodschappen deden in de bazaar (*Ibid.*). Verzoeker stelde dat “(é)én van die dagen” de taliban naar de bazaar kwamen, hun vlag ophingen aan de moskee en in de lucht schoten (*Ibid.*). Indien de autoriteiten zich onmiddellijk na de festiviteiten hadden teruggetrokken, zoals hij thans in zijn middel beweert, had verzoeker dit belangrijke element aan zijn situatieschets moeten toevoegen. Het is evenwel slechts naar aanleiding van de vraag van de *protection officer* of het niet riskant was voor de taliban om de moskee in het dorp te tooien met hun vlag en in de lucht te schieten, gelet op de aanwezigheid van de politie, dat verzoeker zijn verklaringen bijstelde en aangaf dat er een paar dagen vóór het incident wél politie aanwezig was, maar dat er géén politie was toen de taliban hun vlag ophingen aan de moskee (*Ibid.*, p. 14). Door in zijn middel zijn latere versie te bevestigen, slaagt verzoeker er niet in zijn weinig consistente verklaringen over de aanwezigheid van de politie ten tijde van het incident op te helderen. Bovendien kan verzoeker geen enkele logische verklaring aanreiken voor het gedrag van de taliban en kan niet verduidelijken wat het doel was van deze actie (*Ibid.*, p. 14-15).

5.1.5. Verzoeker herhaalt in zijn middel zijn vermoeden dat de taliban hem verdachten van spionage omdat ze hem aan de telefoon hadden gezien vanuit zijn winkel, die zich naast de plaats bevond waar de autoriteiten de vlag van de taliban hadden verbrand. Dit neemt niet weg dat verzoekers vermoeden elke logica tart. Hij kan niet verklaren waarom hij ervan werd verdacht de politie te hebben geïnformeerd van een publieke actie van de taliban waarbij zij hun vlag in de kijker zetten bij de moskee. Volgens de verklaringen van verzoeker was de actie erop gericht te tonen dat zij het land onder controle hadden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 14). Het ging dus geenszins om een geheime operatie waarvan verzoeker de enige getuige was, maar om een actie die heel veel aandacht trok. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt trouwens dat T., één van de klanten van zijn winkel, hem van thuis uit opbelde toen hij de schoten hoorde en bezorgd was over de situatie in de bazaar (*Ibid.*, p. 15) zodat iedereen ervan verdacht kon worden de autoriteiten te hebben verwittigd. Verzoeker verklaarde trouwens uitdrukkelijk dat de politie wellicht ook op de hoogte was geraakt van de actie van de taliban doordat zij in de lucht hadden geschoten, of omdat zij eigen mensen hadden in de regio die hen informeerden over dingen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 16-17). Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door te concluderen dat eender wie die daar aanwezig was de autoriteiten verwittigd kon hebben, voor zover dit al nodig was. Bovendien verklaarde verzoeker dat de mensen in het dorp in het algemeen niet ‘*in favour*’ van de taliban waren (*Ibid.*, p. 9), zodat er ook geen reden is om hem eerder als spion aan te wijzen dan andere dorpelingen die de schoten hadden gehoord, of de vlag hadden opgemerkt. Verzoeker weet trouwens niet of de persoon uit de aardappelwinkel, die toen ook aanwezig was, eveneens door de taliban zou zijn bedreigd (*Ibid.*, p. 17). Het is dus volslagen onduidelijk waarom verzoeker, die geen opvallend profiel heeft, specifiek door de taliban gevisieerd zou worden zonder dat er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij als spion zou zijn opgetreden. Nog los van de vraag waarom verzoeker als spion werd aanzien, rijst de vraag hoe S. K., die volgens de verklaringen van verzoeker één van de belangrijkste talibanleiders zou zijn in de regio (*Ibid.*, p. 9) en die zeer bekend was (*Ibid.*, p. 10), aan zijn nummer was geraakt en hem de volgende dag persoonlijk telefonisch bedreigde. Verzoeker blijkt nauwelijks iets af te weten van S. K., weet niet waar hij woonachtig is, herkende hem niet meteen aan zijn naam, maar slechts op basis van zijn bijnaam A. en zijn functie als militaire verantwoordelijke van de taliban (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker kan niet verklaren hoe een militaire leider van de taliban uit Chaparhar ertoe zou komen om een jonge winkelier uit een ander district persoonlijk en telefonisch te bedreigen. De ongestaafde bewering van verzoeker, dat de taliban altijd te werk gaan door de burgers vooraf te bedreigen en hen slechts te arresteren, te slagen en te doden indien zij niet op de eisen ingaan, kan geenszins overtuigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door op basis van zijn vaststellingen te concluderen dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

5.1.6. Met betrekking tot de gedragingen van verzoeker in de nasleep van de telefonische bedreigingen dient te worden opgemerkt dat verzoeker na de tweede dreigtelefoon, waarbij hij met de dood werd bedreigd, gewoon thuis bleef en zich in geval van nood zou verbergen in een kamer met ongebruikte spullen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 18). Deze lakse houding staat haaks op de beslissing van zijn vader de dag erna om Afghanistan meteen te verlaten na het teleurstellende antwoord van de malik. De bewering in zijn middel dat hij zich onmogelijk elders kon verbergen, is weinig geloofwaardig aangezien zijn familie duidelijk over een netwerk beschikt: zijn vader kon immers met één telefoontje zijn vertrek uit Afghanistan regelen (*Ibid.*, p. 12).

5.1.7. Verzoeker stelt in zijn middel dat de maliks niet voor elk probleem een oplossing kunnen bieden. Nochtans had verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud initieel geschetst dat de maliks en de taliban elkaar kenden en dat er kon worden bemiddeld, bijvoorbeeld in een situatie van (voormalige) collaborateurs met de overheid waarbij de maliks konden bedingen dat de taliban de betrokkene niet zouden benaderen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 9). Hoewel zijn concrete *casus* dus geknipt zou zijn voor een bemiddelingspoging van de maliks, verklaarde verzoeker dat er in zijn geval niet werd bemiddeld en dat de malik zijn vader enkel had aangeraden om zijn zoon weg te sturen

omdat de taliban niet zouden willen luisteren (*ibid.*, p. 12). Verzoeker maakte uitdrukkelijk gewag van een “negatief antwoord” hetgeen aanleiding gaf tot grote teleurstelling bij zijn vader (*ibid.*). Later verklaarde verzoeker dan weer dat de malik toch naar de taliban zou zijn gegaan, maar niet zeker wist of ze wel zouden luisteren (*ibid.*, p. 18), hetgeen helemaal niet als een negatief antwoord kan worden opgevat. Blijkens verzoekers verklaringen heeft hij het resultaat van deze bespreking niet afgewacht en heeft hij het land de volgende nacht reeds verlaten (*ibid.*, p. 18). Door in zijn middel te benadrukken dat de maliks niet alle problemen kunnen oplossen, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling te ontkrachten dat de verklaringen over deze bemiddeling alles behalve eenduidig zijn en afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de taliban.

5.1.8. Verzoeker verklaarde dat zijn vader ongeveer één jaar voor het persoonlijk onderhoud (voorjaar 2022) naar de bazaar ging en door de taliban werd geslagen om de verblijfplaats van verzoeker te weten te komen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 19). De dorpelingen slaagden er dan wel in te bemiddelen en zijn vader werd vrijgelaten (*ibid.*). Zijn vader zou toen beslist hebben dat zijn broer Afghanistan diende te verlaten (*ibid.*). Zijn broer zou dus ondertussen al meer dan twee jaar in Turkije verblijven. Nochtans werd aan verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd met wie hij samenwoonde in Afghanistan. Verzoeker vermeldde toen dat hij met zijn echtgenote, zijn zoon, zijn toen ongeboorte tweeling, zijn vader, moeder, twee broers en één zus samenwoonde (*ibid.*). Verzoeker somde op vraag van de *protection officer* alle namen op van zijn familieleden (*ibid.*). Op de vraag wie op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in datzelfde huis woonde, bevestigde verzoeker dat zijn (ganse) familie nog steeds in dat huis verblijft (*ibid.* p. 5). Verzoeker werd ook gevraagd naar de huidige leeftijd van zijn broers (*ibid.*). Op geen enkel moment zou het bij verzoeker zijn opgekomen om te vermelden dat zijn broer ondertussen ook zijn land van herkomst had verlaten en al geruime tijd in Turkije verblijft. Deze pertinente vaststelling zet uiteraard de geloofwaardigheid van het incident, waarvan zijn vader het slachtoffer zou zijn geweest, en bij uitbreiding van de aanleiding voor dit incident, in belangrijke mate op de helling. Door in zijn verzoekschrift aan te geven dat hij pas later dacht aan het feit dat zijn broer ook was gemigreerd, slaagt verzoeker er niet in dit opvallende manco in zijn verklaringen te vergoelijken.

5.1.9. Uit het geheel van voormelde overwegingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde vrees voor vervolging door de taliban omdat hij zou worden verdacht van spionage. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

5.1.10. Met betrekking tot verzoekers activiteiten als gezondheidswerker, stipt de Raad vooreerst aan dat hij bij het overlopen van zijn personalia enkel aangaf als winkelier te hebben gewerkt en “*drank, bloemen enzo*” te hebben verkocht (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 februari 2022, persoonsgegevens). Slechts ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op 27 april 2023 legde verzoeker kopieën neer van documenten die zouden moeten bewijzen dat hij als gezondheidswerker heeft deelgenomen aan vaccinatiecampagnes (AD, stuk 5, Documenten, doc ivm vaccinatie pb, foto's pb vaccinatiecentrum). Hij verklaarde nochtans dat hij dit werk gedurende ongeveer 7 à 8 jaar had gedaan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 13) en hiervoor een training ontving van een *supervisor* (*ibid.*).

Middels een aanvullende nota van 26 maart 2024 brengt verzoeker bijkomende stukken aan die betrekking hebben op zijn tewerkstelling als ‘vaccinator’ (Aanvullende nota verzoeker 26 maart 2024, bijlagen 1-3). Verzoeker tracht hiermee te bewijzen dat hij een vorming heeft gevolgd en aan de vaccinatiecampagnes heeft deelgenomen. Daargelaten de vraag of aan deze Afghaanse documenten enige bewijswaarde kan worden toegedicht (AD, stuk 6, Landeninformatie, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021), dient te worden aangestipt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van deze activiteiten enige vervolging riskeert. Verzoeker verklaarde weliswaar dat ze tijdens de vaccinaties weerstand ondervonden van Daesh (*ibid.*, p. 12), waarbij verzoeker beweerde het onderscheid tussen de taliban en Daesh niet te kunnen maken (*ibid.*), hetgeen al verbazingwekkend is omdat dit rivaliserende groepen zijn. Verzoeker blijkt geen weet te hebben van het wedervaren van collega's die destijds deelnamen aan de vaccinatiecampagnes (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 14) en ontkende tijdens het onderhoud dat hij persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn functie als gezondheidswerker (*ibid.*). In zijn middel geeft hij bovendien te kennen dat zijn activiteiten voor het gezondheidscentrum voor hem geen aanleiding vormden om het land te verlaten. Hij kan zich dus niet dienstig beroepen op het profiel van gezondheidswerker om een behoefte aan internationale bescherming aan te tonen.

5.1.11. Verzoeker vermeldt in zijn middel voor het eerst een vrees omwille van zijn verwestering. Hij verwijst hierbij naar een rapport van Nansen betreffende de Hazara-minderheid, maar kan dit niet aanwenden om aan

te tonen dat hij als 'verwesterd' zal worden gepercipieerd aangezien hij etnisch pashtoun is (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 februari 2022, persoonsgegevens). Hij is van oordeel dat zijn verblijf in België gedurende een aantal jaren (sinds december 2021), het volgen van een inburgeringstraject en zijn tewerkstelling (Verzoekschrift, bijlagen 6-11) volstaan om als verwesterd te worden beschouwd en bij terugkeer het risico te lopen om te worden gemarteld en gedood.

5.1.12. De commissaris-generaal stelt in zijn aanvullende nota van 18 maart 2024 het volgende inzake de behoefte aan internationale bescherming in geval van een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, waarbij deze zich onder andere baseert op de recente COI Focus: *"Afghanistan betreffende Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke

connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

5.1.13. In een aanvullende nota, die door verzoeker ter terechtzitting wordt neergelegd, levert hij informatie aan betreffende zijn activiteiten in België. Hij brengt een verklaring bij van zijn leerkracht Frans van 14 maart 2022 en getuigenissen van zijn werkgever T. H. bij E. B. van 26 maart 2024 en zijn collega A. S. bij E. van 23 maart 2024 (Aanvullende nota verzoeker, 28 maart 2024, bijlagen 1-3). Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij door het volgen van een inburgeringstraject of een taalopleiding en door toedoen van zijn tewerkstelling in België in het oog springende gedragingen of uiterlijkheden vertoont die ervoor zorgen dat de re-integratie in de Afghaanse samenleving sterk zou worden bemoeilijkt. Hij toont ook niet aan dat tewerkstelling en loutere deelname aan het maatschappelijke leven in België een toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker als meerderjarige toekwam in België en thans iets meer dan 2,5 jaar in België verblijft, hetgeen onmogelijk opweegt tegen zijn verblijf in zijn land van herkomst, waar de rest van zijn gezin en zijn overige familieleden verblijven. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij contact blijft onderhouden met zijn echtgenote en zijn overige familieleden als de netwerkverbinding het toelaat (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2024, p. 3-4). Verzoeker heeft geen opvallend profiel en heeft geen bindingen met de voormalige Afghaanse overheid (*Ibid.*, p. 8) en gaf zelf aan niet te weten of men in Afghanistan op de hoogte is van zijn vertrek naar Europa (*Ibid.*, p. 21). Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van factoren die zijn voorgehouden risico op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering aannemelijk maken.

5.1.14. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en verzoeker niet heeft aangetoond dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van (gepercipieerde) verwestering na een verblijf in Europa, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van het profiel van zijn broer onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

5.2.4. Verzoeker gaat in zijn middel in op de alarmerende socio-economische toestand in Afghanistan en de heersende voedselonzeekerheid, die hij illustreert aan de hand van persartikels die hij bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), en die volgens hem wel gelijkstaat met ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU en is identiek aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. De vorm van 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

5.2.5. In haar aanvullende nota van 18 maart 2024 stelt de verwerende partij hierover, onder verwijzing naar meer recente landeninformatie, het volgende: *"Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van*

een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, wijst verzoeker op een informatie van het Wereldvoedselagentschap en Human Rights Watch uit 2022 waarin wordt gewezen op een risico op hongersnood. De verwerende partij betwist de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan niet, zo vervolgt verzoeker, maar er wordt gesteld dat dit niet binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet valt. Naar het oordeel van verzoeker is de humanitaire crisis wel degelijk het gevolg van het handelen van specifieke actoren. Hierbij wijst verzoeker op het gegeven dat bepaalde informatiebronnen, die belangrijk waren voor de productie van COI uit Afghanistan, gestopt zijn met hun publicaties waardoor er momenteel geen conclusies kunnen worden getrokken.

Verzoeker leidt uit de beperkte informatiebronnen af dat het beleid van de Taliban wél in overwegende mate aan de basis zou liggen van de uiterst verontrustende socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Dit standpunt van verzoeker kan niet worden gevolgd aangezien er, zoals hierboven toegelicht, bij de huidige toestand vele factoren meespelen.

5.2.6. Verzoeker is een jongeman die in Afghanistan nog over een lokaal familiaal netwerk beschikt en de winkel van de familie runde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 27 april 2023, p. 6). Verzoekers vader zou 6400 euro hebben betaald en zijn reis naar Europa geregeld hebben (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 februari 2022, Aanvullende informatie). Bijgevolg lijkt verzoeker niet onvermogen te zijn en toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen.

5.2.7. Terloops stipt de Raad aan dat dit alles niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

5.2.9. Verzoeker betoogt op basis van internetartikels, die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4), dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft, onder andere omwille van interne conflicten binnen de Taliban.

5.2.10. Verzoeker brengt zelf evenwel geen objectieve landenrapporten aan waaruit kan worden afgeleid dat er actueel in Afghanistan een situatie van wijdverspreid willekeurig geweld bestaat ingevolge een gewapend conflict.

De verwerende partij heeft in haar aanvullende nota van 18 maart 2024 de landeninformatie die in de bestreden beslissing werd aangewend geüpdated, waarbij onder andere de EUAA *Country Focus* van december 2023 werd toegevoegd. In de aanvullende nota wordt met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door

Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

De Raad stelt vast dat verzoeker afkomstig is uit het district Behsud in de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Nangarhar een provincie was waar in de loop van 2021 en 2022 relatief veel gericht geweld plaatsvond (EUAA Country Guidance january 2023, p. 136-138). Dit gericht geweld werd vooral toegeschreven aan ISKP, het Haqqani-netwerk en de Taliban. Tevens wordt aangestipt dat er ook op beperkte schaal willekeurig geweld plaatsvond als *collateral damage* ingevolge de gerichte veiligheidsincidenten (*Ibid.*). Zoals in de Country Guidance wordt toegelicht, dient verzoeker, om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken dat er individuele elementen zijn die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico vertoont op slachtofferschap van het in de provincie Nangarhar aanwezige (beperkte) willekeurige geweld.

Verzoeker heeft echter, als valide jongeman, geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden verhogen. Verzoeker betoogt in zijn middel dat dit nader dient te worden onderzocht, maar verzoeker dient in eerste instantie zelf indicaties aan te reiken die wijzen op een verhoogde kwetsbaarheid op dit punt.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §2, 48/4, 48/5, 49/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

Het enig middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN